

Arrest

nr. 175 081 van 21 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX *loco* advocaat S. BUYSSE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Bagdad, Irak op 09.12.1991. U bezit de Irakese nationaliteit, bent van Arabische origine en u verklaart atheïst te zijn.

U verklaarde sinds uw geboorte in de wijk Saidia, Bagdad te hebben gewoond. U woonde daar tot 2007 of 2008, toen leden van Al Qaida verschillende huizen in uw buurt, waaronder ook uw ouderlijk huis, in brand staken. U verhuisde toen met uw familie naar het Al Alam district in Bagdad. Via een vriend kon u een job bemachtigen als verkoper van elektronica in een kraam op de Amerikaanse militaire basis Delta, bij de stad Kut (provincie Wasit). U voerde deze job uit van september 2010 tot 22 oktober 2011. U verbleef in een hotel vlakbij de basis en ging eens per maand naar uw familie in Bagdad. In mei 2011

diende u een aanvraag in bij de Internationale Organisatie voor Migratie (International Office of Migration, IOM). U deed dit om preventieve redenen, omdat u uw werk op een Amerikaanse basis gevaarlijk vond.

In augustus 2011 kwam u op de Delta basis een man uit uw wijk in Bagdad tegen, M.A.A., die op de militaire basis zijn legeropleiding volgde onder het Amerikaanse leger. U bent die dag naar zijn kamer op de basis toegegaan en hebt hem gevraagd niemand te vertellen dat u op de basis als verkoper werkte. Hij zei u dat u zich geen zorgen hoefde te maken.

Op 22 oktober 2011 stopte u met werken in Kut en begon u te studeren aan de hogeschool in Bagdad. In januari of februari 2012 was u in Bagdad op weg naar de sigarettenwinkel om sigaretten voor uw moeder te kopen. U werd achtervolgd door een auto. De wagen stopte, er stapte een man uit die u aansprak met uw naam en u ervan beschuldigde bij de Amerikanen te werken en een verrader te zijn. U heeft niets tegen deze man gezegd, heeft sigaretten gekocht en heeft nadien thuis uw ouders ingelicht. Een of twee dagen later bent u naar het huis van uw tante in de wijk Saidia (Bagdad) verhuisd. Rond die periode begon u uw aanvraag bij IOM, die nog niet tot enig resultaat had geleid, op te volgen. Drie maanden later, in april 2012, werd u door uw vader ingelicht dat 3 gewapende mannen van de Husseinia uit de buurt van de woonplaats van uw ouders naar u op zoek waren. Zij waren naar uw ouderlijk huis in de Al-Alam wijk gekomen. Uw vader vroeg u om voorzichtig te zijn. U ging naar school en bent een tijdje thuisgebleven tot de situatie rustig werd.

Later werden er verschillende moorden gepleegd door sjiitische milities in de wijk Saidia. In februari 2014 bent u uit voorzorg naar het huis van uw zus gegaan in de wijk Camp Sarah in Bagdad. Dat jaar werd uw vader ook geopereerd. Rond augustus 2014 heeft u éénmaal uw ouders bezocht. Nadat u de laatste keer weer bij hen vertrokken was, werd u door uw moeder ingelicht dat 3 gewapende mannen bij uw ouders waren langsgeslagen. Twee van hen waren de garage binnengedrongen en één van hen de keuken. De mannen vroegen naar u, vertelden dat uw dood was toegestaan en losten schoten op uw huis. U bleef dus bij uw zus in Camp Sarah wonen. De spanningen in Irak verergerden tevens na de val van Mosul onder Islamitische Staat (IS).

Op 8 augustus 2015 verliet u Bagdad. U nam het vliegtuig van Bagdad naar Turkije, waar u twee dagen verbleef. U stak vanuit Izmir, Turkije de zee over naar Griekenland en vervolgde uw weg naar België, waar u op 23 augustus aankwam en op 24 augustus asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van een deel van uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van het woonstbewijs van uw vader, een aanbevelingsbrief van het Amerikaanse leger, een kopie van uw toegangsbadge tot de Delta basis, twee foto's van een muur van een huis en kopieën van uw e-mail correspondentie met het informatiecentrum van IOM en verschillende NGO's, waaruit blijkt dat u een aanvraag tot hervestiging naar Amerika had ingediend (uit de door u neergelegde correspondentie blijkt immers dat u een aanvraag lopen had bij het Resettlement Support Center fort he Middle East and North Africa (RSCMENA), de dienst die bevoegd is voor hervestigingsaanvragen voor het United States Refugee Admissions Program (USRAP)).

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst bent ontvlucht omwille van het feit dat u bedreigd werd door leden van een sjiitische militie ten gevolge van uw werk als verkoper op een Amerikaanse basis.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat u onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de redenen waarom u uit uw land gevlucht bent.

Zo bleef u uiterst vaag betreffende de identiteit van uw vervolgers. U werd gevraagd wie de mensen waren die u bedreigden, waarop u algemeen antwoordde dat dit leden van sjiitische milities waren (CGVS1, p13; CGVS2, p7). Toen u gevraagd werd tot welke milities zij dan behoren verwees u naar de sjiitische militie Asa'ib Ahl Al Haq (AAAH). U werd gevraagd hoe u dit zeker wist, waarop u echter geen antwoord kon voorzien en louter stelde dat de meerderheid van de inwoners uit uw buurt sjiitisch zijn, dat AAAH in uw wijk actief is en dat "die mensen" bij de "Husseinia", of wijkvergaderingen in uw woonplaats werkten (CGVS1 p13; CGVS2, p7). Bijgevolg blijkt dat u zich hiervoor louter op vermoedens baseert. U vermeldde weliswaar de naam van een man uit uw wijk die bij de milities betrokken zou zijn en gezocht werd door de Amerikanen, maar u verklaarde hierover vervolgens dat deze niets met uw problemen te maken had (CGVS1 p22). Toen u werd gevraagd iets meer te vertellen over de mensen die u bedreigden, gaf u toe deze mensen niet te kennen. Hoewel u stelde dat zij naar de Husseinia Al Zahra, die zich in de buurt van uw woonplaats bevindt, gingen, bleek u hier echter geenszins zeker van te zijn en zich ook hiervoor louter op vermoedens te baseren (CGVS1 p22; CGVS2 p7). In dit verband moet ook worden opgemerkt dat u volgens uw verklaringen geen enkele poging heeft gedaan om informatie in te winnen over de personen die u bedreigden. Toen u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS werd gevraagd of u ooit geprobeerd heeft om meer informatie over de personen die u bedreigden

te bekomen, verklaarde u dat u dit niet had gedaan, omdat dit moeilijk was aangezien de leden van "die militias" bekend zijn in uw buurt en iedereen hen kent. Deze uitleg maakt het echter des te opmerkelijker dat u dan zelf niets concreet over de identiteit van uw belagers kon vertellen of u hier – via derden – niet meer informatie over had kunnen trachten te bekomen (CGVS1 p 22-23). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat zij niet bekend zijn maar dat hun gezichten enkel herkenbaar zijn (CGVS2 p7). Hoe dan ook biedt dit nog steeds geen verschoonbare uitleg voor het feit dat u geen enkele poging hebt ondernomen om meer informatie te bekomen over de identiteit van uw belagers. Uw onwetendheid betreffende personen van wie u bedreiging vreest en het feit dat u niet eens enige informatie heeft proberen in te winnen over deze personen alvorens de ingrijpende beslissing te nemen uw land van herkomst te ontvluchten om u vervolgens in een geheel vreemd land op internationale bescherming te beroepen, haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook onderuit.

Daarnaast werden enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen die eveneens raken aan de kern van uw asielrelaas. Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 09.12.2015 dat nadat u verhuisd was naar de wijk Al Saidia, mensen u kwamen zoeken en dit in **mei 2012** (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS stelde u echter dat u na uw verhuis naar uw tante in Al Saida (in januari of februari 2012) van uw vader vernam dat mensen u bij uw ouders kwamen zoeken in **maart of april 2012** (CGVS1, p 4, 15-17). Daarnaast verklaarde u op de DVZ dat u na uw verhuis naar uw zus in Camp Sarah in **mei of juni 2014** van een **vriend** vernam dat **2** militieleden naar u hadden gevraagd (DVZ vragenlijst, vraag 3.5), waar u tijdens uw gehoor op het CGVS opmerkelijk genoeg geen enkele melding van maakte. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u na uw verhuis naar uw zus in Camp Sarah in **augustus 2014** van uw **moeder** vernam dat gewapende mannen u thuis waren komen zoeken. Waar u bovendien aanvankelijk stelde dat uw ouders toen bezocht werden door 2 mannen verklaarde u nadien dan weer dat **3** mannen het huis toen waren binnengekomen (CGVS1, p12, 15 en 19). Deze verklaringen kunnen geenszins in overeenstemming gebracht worden met uw verklaringen hieromtrent op de DVZ. Zij bovendien opgemerkt dat uw verklaringen u op de DVZ werden voorgelezen in het Arabisch, hetgeen u ter bevestiging hebt ondertekend. Het is eveneens opmerkelijk dat u bij de DVZ geen enkele vermelding maakte van het toch wel ernstige feit dat uw ouderlijk huis in augustus 2014 beschoten werd door uw belagers, toen zij er de laatste keer naar u op zoek gingen (CGVS1, p. 12, 19), niettemin u dit bij aanvang van uw eerste gehoor op het CGVS wel zelf hebt aangegeven, toen u er ook plots foto's van neerlegde (CGVS1, p.2). Hoewel u deze omissie toeschreef aan tijdsgebrek bij het invullen van de Vragenlijst op de DVZ, blijkt uit diezelfde Vragenlijst niet dat u een tijdslimiet werd opgelegd. Meer nog werd u op de DVZ in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten nog om extra toelichting gevraagd en werd u daarna nog de kans geboden om hier zaken aan toe te voegen, hetgeen u naliet te doen (DVZ vragenlijst, vraag 3.5 en 3.7). Toen u bovendien de kans kreeg tijdens uw eerste gehoor op het CGVS om uw asielrelaas in detail uiteen te zetten, vertelde u hierover dat 3 mannen naar uw ouderlijk huis waren gekomen in augustus 2014, terwijl u bij uw zus verbleef in de wijk Camp Sarah, en het huis waren binnengegaan. Opmerkelijk genoeg liet u opnieuw na te vertellen dat er toen ook schoten zouden zijn gelost (CGVS1, p.15-16). De twee foto's die u pas tijdens uw eerste gehoor op het CGVS neerlegde, ter bewijs dat uw huis beschoten werd, tonen bovendien enkel een muur met een lichte beschadiging. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat deze beschadiging het gevolg is van het door u vernoemde schietincident, noch kan aangetoond worden dat het huis op de foto van u is (document 10). In dit verband is het eveneens opmerkelijk dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS herhaaldelijk verklaarde dat u in augustus 2014, kort voor dit laatste incident, twee maal uw ouders hebt bezocht, aangezien uw vader ziek was, terwijl u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde dat u toen, in juli of augustus 2014, slechts eenmaal uw ouders hebt bezocht (CGVS1 p12 en 19; CGVS2 p6). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, hield u vol dat u uw vader toen slechts éénmaal bezocht had (CGVS2 p6). Het louter volhouden in een versie van de feiten volstaat niet om een dergelijke tegenstrijdigheid op te heffen.

Daar bovenstaande elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen kon afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Ook kon u geen aannemelijke uitleg geven voor het feit dat u slechts een jaar na de door u aangehaalde vervolgingsfeiten uw land verlaten hebt. Zo verklaarde u dat u in februari 2012 op straat door een onbekende persoon ervan beschuldigd werd een verrader te zijn, dat u in april 2012 van uw vader vernam dat gewapende mannen u zochten en dat rond augustus 2014 uw ouders thuis bezocht werden door drie gewapende mannen die u zochten en waarbij uw ouderlijk huis werd beschoten (CGVS1, p15-25). U stelde tevens dat met de opkomst van Daesh de spanningen opliepen en er meer militias die u vreesde aanwezig waren in Bagdad (CGVS1, p18-19, 25). Echter verbleef u hierna nog maar liefst een jaar bij uw zus in Camp Sarah, Bagdad, alvorens uw land van herkomst in augustus

2015 te ontluchten (CGVS1, p4, 14, 19). U zou in deze laatste periode geen problemen meer hebben gekend (CGVS1, p.15-25). Dergelijk gedrag kan vooreerst geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege uw belagers. Indien u werkelijk persoonlijk geïsoleerd werd en in dit verband vreesde voor uw leven kan er immers van worden uitgegaan dat u alles in het werk zou hebben gesteld om eerder uw land van herkomst te ontluchten. Toen u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS werd gevraagd waarom u niet voor 8 augustus 2015 besloot te vertrekken, verklaarde u dat u wel eerder wilde vertrekken maar dat dit niet kon en dat u in tussentijd uw dossier bij IOM opvolgde (CGVS1 p19-21). Toen u nog herhaaldelijk gevraagd werd om uit te leggen waarom u zich niet in de mogelijkheid bevond om eerder te vertrekken, ontweek u echter meermaals de vraag en kon u geen verschoonbare uitleg voor uw laattijdig vertrek voorzien. Uiteindelijk verklaarde u dat u niet eerder vertrok omdat u niet zeker wist of u al dan niet (elders) een verblijfsvergunning zou kunnen krijgen. U werd gevraagd of u dan op 8 augustus wel wist dat u (elders) een verblijfsvergunning zou kunnen krijgen, hetgeen u bevestigde. Toen u vervolgens werd gevraagd hoe u dit dan wist, kon u wederom geen antwoord voorzien. U verwees hierbij slechts naar het feit dat het gevaarlijk is om bij de Amerikanen te werken aangezien de milities hier tegen zijn (CGVS1 p20-21), wat geenszins verklaart – integendeel – waarom u maar liefst een jaar hebt gewacht alvorens uw land te ontluchten. Nadat u reeds meermaals de vraag naar de reden van uw laattijdige vertrek had ontweken vermeldde u dan weer financiële redenen waarom u uw vertrek had uitgesteld en verklaarde u dat u geen woning kon huren in Jordanië. Toen u gevraagd werd of u dit dan uiteindelijk wel kon, ontkende u dit (CGVS1 p20-21), waardoor uw eerdere uitleg nog weinig steek houdt. U reisde overigens per vlucht naar Turkije en vervolgens naar België en zou niet eens naar Jordanië zijn gegaan (CGVS1, p.14-15). Bovendien vermeldde u eerder al dat uw moeder uw reis gefinancierd had met de verkoop van haar sieraden (CGVS1 p14). Noch de uitleg betreffende het verkrijgen van een verblijfsvergunning, noch uw uitleg betreffende financiële redenen kunnen een overtuigende verklaring vormen voor uw laattijdige vertrek. Toen u bovendien tijdens uw tweede gehoor op het CGVS opnieuw herhaaldelijk werd gevraagd om welke reden u niet eerder geprobeerd had Irak te verlaten, waarop u aanvankelijk opnieuw vage en ontwijkende antwoorden gaf, beweerde u dan weer uiteindelijk dat het in 2014 veel moeilijker was om naar België te reizen dan in 2015, omdat u toen geen smokkelaars kende, en u beweerde dat in 2014 niet iedereen naar België kon komen (CGVS2 p8-11), wat louter een blote bewering betreft waar u bovendien tijdens uw eerste gehoor op het CGVS opmerkelijk genoeg geen enkele melding van maakte toen u hierover uitgebreid werd bevraagd (CGVS1 p19-21). Er moet dus worden vastgesteld dat u onaannemelijk inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot de reden van uw laattijdig vertrek die hoe dan ook niet verschoonen waarom u nog zo lang hebt gewacht alvorens uw land te ontluchten. U stelde weliswaar dat u in tussentijd ook uw dossier bij IOM - uit de door u neergelegde correspondentie blijkt dat dit een hervestigingsaanvraag naar Amerika betreft - opvolgde, maar dit niet tot enig resultaat leidde (CGVS1, p.10, 18, 20). Dit zou u er echter evenmin van moeten hebben weerhouden uw land van herkomst eerder te verlaten indien u werkelijk in gevaar was. U zou uw aanvraag bij IOM immers ook in het buitenland kunnen hebben opgevolgd. Indien u werkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door sjiitische milities, uw leven in dit verband werkelijk in gevaar was en u nood had aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u geprobeerd had uw land van herkomst eerder te verlaten. Hierdoor wordt de ernst en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging vanwege leden van sjiitische milities ondermijnd.

Vervolgens dient te worden gewezen op uw aanvraag tot hervestiging bij het Internationale Bureau voor Migratie (IOM). Zo verklaarde u die aanvraag te hebben ingediend in mei of juni 2011. Dit was echter voordat u persoonlijk enige problemen ondervond (CGVS1, p10). U stelde eveneens deze aanvraag te hebben ingediend als preventieve maatregel, aangezien werken op een Amerikaanse basis gevaarlijk was (CGVS1, p10). U stelde later nog meermaals dat wie voor de Amerikanen werkt of heeft gewerkt, riskeert gedood te worden door milities (CGVS1, p.18, 24; CGVS2, p9). U bleef uw werk als kraamverkoper op de Amerikaanse basis echter uitoefenen tot 22 oktober 2011, geruime tijd nadat u uw aanvraag bij IOM indiende (CGVS1, p7). Indien u werkelijk meende nood te hebben aan internationale bescherming omwille van het feit dat u als kraamverkoper van elektronica op een Amerikaanse basis hebt gewerkt kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat u dit werk dan ook niet zonder meer voortzet. Uw wil om bij de Amerikanen te (blijven) werken werpt bijgevolg ernstige twijfel op uw vrees voor de gevolgen van dit soort werk, naar aanleiding waarvan u uw aanvraag bij IOM immers beweert te hebben ingediend. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder onderuit gehaald. Voorgaande doet bovendien het vermoeden ontstaan dat u reeds lange tijd voor de door u voorgehouden vervolgingsfeiten van plan was om het land te verlaten, en dit om geheel andere redenen dan eventuele problemen die verband houden met uw werk als verkoper op een Amerikaanse basis zoals u dit in het kader van uw huidige asielaanvraag voorstelt. De kopieën van de correspondentie die u onderhield met IOM (van 2011 tem begin 2015) en andere organisaties in ditzelfde verband, bevatten bovendien geen informatie aangaande de reden(en) op basis waarvan uw aanvraag steunde. Ook blijkt

hieruit geenszins dat u in het kader van deze aanvraag als vluchteling zou zijn erkend en voor een hervestiging (naar Amerika) in aanmerking zou zijn gekomen (document 9). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd u bovendien gevraagd of u aan IOM had vermeld dat u - toen uw aanvraag bij deze dienst nog lopende was - werd bedreigd, hetgeen u beaamde. Vervolgens werd u dan gevraagd bewijzen over te maken van de inhoud van uw aanvraag bij IOM en uw bewering dat u ook van uw latere problemen melding had gemaakt in het kader van deze aanvraag (CGVS2, p10). Nadien maakte u echter slechts enkel een kopie van één nieuw e-mailbericht van september 2014 over, gericht aan een organisatie die legale bijstand biedt aan vluchtelingen, waarin u vermeldt dat u bedreigd werd en uw huis beschoten werd. Het is vooreerst uiterst opmerkelijk dat u dit enige bericht dat verwijst naar de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet van meet af aan neerlegde ter ondersteuning van uw verklaringen. Bovendien betreft dit slechts een print van een bericht, hetgeen makkelijk vervalst kan worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk uiterst relatief is. U legde verder geen sluitend bewijs neer van de inhoud van de aanvraag die u lopende had bij IOM, noch van uw bewering dat u na het indienen van deze aanvraag de door u aangehaalde vervolgingsfeiten dan ook kenbaar had gemaakt aan IOM. Volledigheidshalve zij opgemerkt dat er geen redenen zijn om u omwille van uw profiel als voormalig kraamverkoper van elektronica op een Amerikaanse basis an sich de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat mensen die in Irak voor de Amerikanen hebben gewerkt in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter uw voormalige activiteiten als kraamverkoper op een Amerikaanse basis aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk zal worden gevisieerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd gevisieerd. Daarnaast verklaarde u dat u en uw familie seculier zijn en dat u zich sinds 2013 als atheïst beschouwt (CGVS1, p3; CGVS2, p2-3). Hoewel het CGVS niet betwist dat u seculiere en atheïstische sympathieën hebt, kan uit uw verklaringen niet worden afgeleid dat in dit verband in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging. Zij vooreerst opgemerkt dat u aanvankelijk op geen enkel moment hebt aangegeven dat u in dit verband problemen hebt gekend of een vrees voor vervolging ten aanzien van uw herkomstland koestert. Zo hebt u noch bij het invullen van de Vragenlijst op de DVZ, noch tijdens uw eerste gehoor op het CGVS enige melding gemaakt van problemen die u in verband met uw overtuigingen zou hebben gekend of een eventuele vrees die u in dit verband zou koesteren (CGVS1, p3, 15-25; DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Zij benadrukt dat u zowel op de DVZ als tijdens uw eerste gehoor op het CGVS gevraagd werd om alle elementen die deel uitmaken van de reden van uw vlucht uit uw herkomstland en uw terugkeervrees uiteen te zetten, en werd u meermaals de kans geboden om hier zaken aan toe te voegen. Bovendien werd u op het einde van uw eerste gehoor op het CGVS nogmaals uitdrukkelijk gevraagd waarom u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren en wat u vreest in geval van terugkeer, waarbij u verwees naar uw eerder uiteengezette problemen met milities (supra), doch verder geen gewag maakte van een eventuele vrees verbonden aan uw seculiere en atheïstische opvattingen. Ten slotte werd u op het einde van uw eerste gehoor op het CGVS nog gevraagd of u alle redenen hebt verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek, hetgeen u bevestigde (CGVS1, p3, 15-25; DVZ, vragenlijst, vraag 3.5 en 3.7). Toen u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd gevraagd of u in verband met uw opvattingen problemen hebt gekend, lichtte u toe dat uw vrienden u sinds 2009-2010 als seculier persoon kennen, en u meende dat aangezien u hier toen openlijk met hen over durfde te spreken, u destijds wel in gevaar was. U stelde dat dit wel eens tot discussies heeft geleid, dat u hierdoor het zwarte schaap van uw vriendengroep werd en u niet hun beste vriend was, en u hierdoor ook vrienden hebt verloren. Gevraagd om dit met een concreet voorbeeld toe te lichten verklaarde u dat een vriend genaamd A. u in 2010 eens ongelovig had genoemd omwille van uw seculiere opvattingen (CGVS2, p2-4). Dergelijke zaken, hoe betreurenswaardig zij ook zijn, kunnen echter moeilijk aanzien worden als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Afgezien van het feit dat u hierdoor binnen uw vriendenkring niet de beste reputatie had, blijkt uit uw verklaringen niet dat u hier verder andere noemenswaardige problemen door heeft gekend. U stelde daarnaast geen problemen te hebben gekend omwille van het feit dat u atheïst geworden bent. Wel gaf u aan dat het feit dat u er een andere mening dan uw vrienden op nahoudt misschien later een probleem kan vormen (CGVS2, p4-5). Indien u in verband met uw overtuigingen werkelijk vervolging vreest, kan echter redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hier dan ook van meet af aan bij uw beroep op internationale bescherming melding van zou hebben gemaakt, wat zoals hierboven werd uiteengezet geenszins het geval was. Daarnaast kan uit uw verklaringen evenmin worden afgeleid dat u uw overtuigingen dermate beleeft en publiek maakt of wil maken opdat in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging louter omwille van uw opvattingen over religie. Zo verklaarde u dat uw familie wel gelovig maar net als u seculier is en dat u in 2009-2010 ook uw seculiere opvattingen met vrienden deelde (supra). U verklaarde verder dat u zich in gesprekken

over geloof kritisch opstelde en zaken in vraag stelde, maar u hier wel telkens algemeen over bleef en hierbij – om problemen te voorkomen – niet uw atheïstische ideeën deelde. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u enkel aan uw broer hebt verteld dat u atheïst bent, die hier overigens geen probleem van maakte. Ten slotte beweert u dat u uw mening in dit verband wel op sociale media deelt, zij het echter op een vals facebookaccount (CGVS2, p2-5). Voorgaande wijst er bijgevolg niet op dat u zich wat betreft uw opvattingen, in het bijzonder uw atheïstische sympathieën, (in eigen naam) publiekelijk geuit hebt of een behoefte hieraan koestert.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet betreffende subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten (een kopie van een deel van uw paspoort, een nationaliteitsbewijs, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van het woonstbewijs van uw vader, een aanbevelingsbrief van het Amerikaanse leger, en een kopie van uw toegangsbadge tot de Delta basis) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Deze stukken bevatten immers louter informatie aangaande de identiteit van u en uw ouders en uw werk op de Delta basis, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS,

noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van artikel 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering", van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidverplichting en van artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), alsook op een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker benadrukt dat hij zich op heden enkel kan verdedigen op de punten die verweerder aanhaalt in zijn beslissing teneinde de consistentie en/of geloofwaardigheid of toepasselijkheid van de Conventie van Genève te weerleggen en vraagt uitdrukkelijk voorbehoud *"indien in de loop der debatten nieuwe elementen of argumenten in de nota zouden worden aangebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, teneinde de weigering te verantwoorden, om gelegenheid in volheid van rechtsmacht te krijgen zich hierop te verdedigen"*. Hij stelt dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Hij voert aan dat, ongeacht of het asielrelaas al dan niet geloofwaardig is, verweerder onvoldoende rekening houdt met zijn specifieke profiel. Hij is afkomstig uit een overwegend sjiitische wijk in Bagdad en wijst erop dat uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* blijkt dat soennieten of ongelovigen uit een overwegend sjiitische wijk een risicoprofiel hebben. Tevens wijst hij erop dat hij door zijn onbetwiste activiteiten voor de Amerikanen ook gelinkt kan worden aan een externe vijand. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad.

Vervolgens voert verzoeker aan dat zijn atheïstische visie niet werd gecontroleerd, terwijl hij een vals Facebook-account had om zijn gedachten te uiten. *"Hij werkte onbetwist voor de Amerikanen. Het feit dat hij pas later vertrok zijn land wordt hem kwalijk genomen terwijl hij juist een aanvraag bij de IOM deed om het land te kunnen verlaten. Het glas is half vol of half leeg. Hij legde een beschieting van de ouderlijke woonst voor als begin van bewijs. Hij verblijft bij Camp David juist om de ellende te vermijden, hij veranderde dus zijn verblijf In deze is de appreciatiemarge duidelijk verkeerd gehanteerd door verwerende partij."*

Tevens stelt verzoeker dat zijn verklaringen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Tijdens zijn gehoor heeft hij een omstandig relaas gegeven omtrent het gebeurde. Hij meent voldaan te hebben aan de bewijslast. In verband met de standaardmotivatie verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Hij stelt dat verweerder niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden verleend en dat enkel een algemene stijlformule werd opgenomen in de bestreden beslissing. *"Verzoekende partij verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen."*

2.2. Stukken

Met een aangetekend schrijven van 9 juni 2016 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een e-mail aan zijn raadsman bij (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Per drager brengt verweerder op 11 augustus 2012 samen met een aanvullende nota de COI Focus *"Irak. De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016 en het document *"Irak. Vrijwillige terugkeer"* bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Met een aangetekend schrijven van 12 augustus 2016 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota enkele internetstukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Per drager brengt verweerder op 19 augustus 2016 samen met een aanvullende nota het document *"Irak. Vrijwillige terugkeer"* van 24 juni 2016 en de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

Per drager brengt verweerder op 22 augustus 2016 samen met een aanvullende nota het document *"Musings on Iraq. Security in Iraq, Aug 8-14, 2016"* van 16 augustus 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij van september 2010 tot 22 oktober 2011 werkte in een kraam als verkoper van elektronica op de Amerikaanse basis Delta. In 2012 en 2014 werd hij bedreigd door gewapende mannen. In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij vaag bleef over de identiteit van zijn vervolgers, (ii) zijn verklaringen tegenstrijdigheden en inconsistenties bevatten, (iii) hij geen aannemelijk uitleg kan geven voor het feit dat hij slechts een jaar na de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten zijn land van herkomst heeft verlaten, (iv) hij stelt dat hij een aanvraag indiende bij de IOM als preventieve maatregel terwijl hij nadien nog werkte bij de Amerikanen en hij dit werk zelf omschreef als gevaarlijk, en hij bovendien geen sluitend bewijs neerlegt van de inhoud van de aanvraag bij IOM, noch van zijn bewering dat hij na het indienen van deze aanvraag de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten kenbaar had gemaakt aan de IOM, (v) er geen redenen zijn om hem omwille van zijn profiel als voormalig kraamverkoper van elektronica op een Amerikaanse basis op zich de vluchtelingenstatus toe te kennen daar er *in casu* geen concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat hij hierdoor persoonlijk zal worden geviséerd, (vi) hij noch op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) melding maakte van problemen van problemen omwille van zijn atheïsme en de feiten die hij vermeldt tijdens zijn tweede gehoor niet aanzien kunnen worden als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en (vii) de door hem neergelegde documenten niet van aard zijn de voorgaande vaststellingen te wijzigen.

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij afkomstig is uit een overwegend sjiiitische wijk in Bagdad en naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* waaruit volgens hem blijkt dat hij een risicoprofiel heeft en aanvoert dat verweerder hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing wel degelijk op uitgebreide en pertinente wijze wordt gemotiveerd waarom verzoekers aangevoerde atheïsme niet kan worden beschouwd als een gegronde vrees voor vervolging: *“Daarnaast verklaarde u dat u en uw familie seculier zijn en dat u zich sinds 2013 als atheïst beschouwt (CGVS1, p3; CGVS2, p2-3). Hoewel het CGVS niet betwist dat u seculiere en atheïstische sympathieën hebt, kan uit uw verklaringen niet worden afgeleid dat in dit verband in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging. Zij vooreerst opgemerkt dat u aanvankelijk op geen enkel moment hebt aangegeven dat u in dit verband problemen hebt gekend of een vrees voor vervolging ten aanzien van uw herkomstland koestert. Zo hebt u noch bij het invullen van de Vragenlijst op de DVZ, noch tijdens uw eerste gehoor op het CGVS enige melding gemaakt van problemen die u in verband met uw overtuigingen zou hebben gekend of een eventuele vrees die u in dit verband zou koesteren (CGVS1, p3, 15-25; DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Zij benadrukt dat u zowel op de DVZ als tijdens uw eerste gehoor op het CGVS gevraagd werd om alle elementen die deel uitmaken van de reden van uw vlucht uit uw herkomstland en uw terugkeervrees uiteen te zetten, en werd u meermaals de kans geboden om hier zaken aan toe te voegen. Bovendien werd u op het einde van uw eerste gehoor op het CGVS nogmaals uitdrukkelijk gevraagd waarom u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren en wat u vreest in geval van terugkeer, waarbij u verwees naar uw eerder uiteengezette problemen met milities (supra), doch verder geen gewag maakte van een eventuele vrees verbonden aan uw seculiere en atheïstische opvattingen. Ten slotte werd u op het einde van uw eerste gehoor op het CGVS nog gevraagd of u alle redenen hebt verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek, hetgeen u bevestigde (CGVS1, p3, 15-25; DVZ, vragenlijst, vraag 3.5 en 3.7). Toen u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd gevraagd of u in verband met uw opvattingen problemen hebt gekend, lichtte u toe dat*

uw vrienden u sinds 2009-2010 als seculier persoon kennen, en u meende dat aangezien u hier toen openlijk met hen over durfde te spreken, u destijds wel in gevaar was. U stelde dat dit wel eens tot discussies heeft geleid, dat u hierdoor het zwarte schaap van uw vriendengroep werd en u niet hun beste vriend was, en u hierdoor ook vrienden hebt verloren. Gevraagd om dit met een concreet voorbeeld toe te lichten verklaarde u dat een vriend genaamd A. u in 2010 eens ongelovig had genoemd omwille van uw seculiere opvattingen (CGVS2, p2-4). Dergelijke zaken, hoe betreuenswaardig zij ook zijn, kunnen echter moeilijk aanzien worden als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Afgezien van het feit dat u hierdoor binnen uw vriendenkring niet de beste reputatie had, blijkt uit uw verklaringen niet dat u hier verder andere noemenswaardige problemen door heeft gekend. U stelde daarnaast geen problemen te hebben gekend omwille van het feit dat u atheïst geworden bent. Wel gaf u aan dat het feit dat u er een andere mening dan uw vrienden op nahoudt misschien later een probleem kan vormen (CGVS2, p4-5). Indien u in verband met uw overtuigingen werkelijk vervolging vreest, kan echter redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hier dan ook van meet af aan bij uw beroep op internationale bescherming melding van zou hebben gemaakt, wat zoals hierboven werd uiteengezet geenszins het geval was. Daarnaast kan uit uw verklaringen evenmin worden afgeleid dat u uw overtuigingen dermate beleeft en publiek maakt of wil maken opdat in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging louter omwille van uw opvattingen over religie. Zo verklaarde u dat uw familie wel gelovig maar net als u seculier is en dat u in 2009-2010 ook uw seculiere opvattingen met vrienden deelde (supra). U verklaarde verder dat u zich in gesprekken over geloof kritisch opstelde en zaken in vraag stelde, maar u hier wel telkens algemeen over bleef en hierbij – om problemen te voorkomen – niet uw atheïstische ideeën deelde. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u enkel aan uw broer hebt verteld dat u atheïst bent, die hier overigens geen probleem van maakte. Ten slotte beweert u dat u uw mening in dit verband wel op sociale media deelt, zij het echter op een vals facebookaccount (CGVS2, p2-5). Voorgaande wijst er bijgevolg niet op dat u zich wat betreft uw opvattingen, in het bijzonder uw atheïstische sympathieën, (in eigen naam) publiekelijk geuit hebt of een behoefte hieraan koestert.”

Overigens wordt in de bestreden beslissing eveneens rekening gehouden met verzoekers profiel als voormalig kraamverkoper van elektronica op een Amerikaanse basis: “Volledigheidshalve zij opgemerkt dat er geen redenen zijn om u omwille van uw profiel als voormalig kraamverkoper van elektronica op een Amerikaanse basis an sich de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat mensen die in Irak voor de Amerikanen hebben gewerkt in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter uw voormalige activiteiten als kraamverkoper op een Amerikaanse basis aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk zal worden gevisieerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd gevisieerd.” Ook in onderhavig verzoekschrift laat verzoeker na enig concreet element aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk zal worden gevisieerd. Hij verwijst immers slechts naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon.

Waar verzoeker aanvoert dat hem niet kan worden kwalijk genomen dat hij pas later uit zijn land van herkomst vertrok aangezien hij een aanvraag deed bij IOM om het land te kunnen verlaten, dient erop gewezen dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn aanvraag bij IOM in mei 2011 deed, terwijl zijn problemen plaats zouden hebben gevonden in 2012 en 2014, doch hij verliet zijn land van herkomst pas in augustus 2015. Verzoeker kan in onderhavig verzoekschrift dan ook niet dienstig verwijzen naar zijn aanvraag bij IOM teneinde zijn talmen voor het verlaten van zijn land van herkomst omwille van zijn aangevoerde asielmotieven te verklaren. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht geoordeeld als volgt:

“Ook kon u geen aannemelijke uitleg geven voor het feit dat u slechts een jaar na de door u aangehaalde vervolgingsfeiten uw land verlaten hebt. Zo verklaarde u dat u in februari 2012 op straat door een onbekende persoon ervan beschuldigd werd een verrader te zijn, dat u in april 2012 van uw vader vernam dat gewapende mannen u zochten en dat rond augustus 2014 uw ouders thuis bezocht werden door drie gewapende mannen die u zochten en waarbij uw ouderlijk huis werd beschoten (CGVS1, p15-25). U stelde tevens dat met de opkomst van Daesh de spanningen opliepen en er meer milities die u vreesde aanwezig waren in Bagdad (CGVS1, p18-19, 25). Echter verbleef u hierna nog maar liefst een jaar bij uw zus in Camp Sarah, Bagdad, alvorens uw land van herkomst in augustus 2015 te ontvluchten (CGVS1, p4, 14, 19). U zou in deze laatste periode geen problemen meer hebben gekend (CGVS1, p.15-25). Dergelijk gedrag kan vooreerst geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege uw belagers. Indien u werkelijk persoonlijk gevisieerd werd en in dit verband vreesde voor uw leven kan er immers van worden

uitgegaan dat u alles in het werk zou hebben gesteld om eerder uw land van herkomst te ontvluchten. Toen u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS werd gevraagd waarom u niet voor 8 augustus 2015 besloot te vertrekken, verklaarde u dat u wel eerder wilde vertrekken maar dat dit niet kon en dat u in tussentijd uw dossier bij IOM opvolgde (CGVS1 p19-21). Toen u nog herhaaldelijk gevraagd werd om uit te leggen waarom u zich niet in de mogelijkheid bevond om eerder te vertrekken, ontweek u echter meermaals de vraag en kon u geen verschoonbare uitleg voor uw laattijdig vertrek voorzien. Uiteindelijk verklaarde u dat u niet eerder vertrok omdat u niet zeker wist of u al dan niet (elders) een verblijfsvergunning zou kunnen krijgen. U werd gevraagd of u dan op 8 augustus wel wist dat u (elders) een verblijfsvergunning zou kunnen krijgen, hetgeen u bevestigde. Toen u vervolgens werd gevraagd hoe u dit dan wist, kon u wederom geen antwoord voorzien. U verwees hierbij slechts naar het feit dat het gevaarlijk is om bij de Amerikanen te werken aangezien de milities hier tegen zijn (CGVS1 p20-21), wat geenszins verklaart – integendeel – waarom u maar liefst een jaar hebt gewacht alvorens uw land te ontvluchten. Nadat u reeds meermaals de vraag naar de reden van uw laattijdige vertrek had ontweken vermeldde u dan weer financiële redenen waarom u uw vertrek had uitgesteld en verklaarde u dat u geen woning kon huren in Jordanië. Toen u gevraagd werd of u dit dan uiteindelijk wel kon, ontkende u dit (CGVS1 p20-21), waardoor uw eerdere uitleg nog weinig steek houdt. U reisde overigens per vlucht naar Turkije en vervolgens naar België en zou niet eens naar Jordanië zijn gegaan (CGVS1, p.14-15). Bovendien vermeldde u eerder al dat uw moeder uw reis gefinancierd had met de verkoop van haar sieraden (CGVS1 p14). Noch de uitleg betreffende het verkrijgen van een verblijfsvergunning, noch uw uitleg betreffende financiële redenen kunnen een overtuigende verklaring vormen voor uw laattijdige vertrek. Toen u bovendien tijdens uw tweede gehoor op het CGVS opnieuw herhaaldelijk werd gevraagd om welke reden u niet eerder geprobeerd had Irak te verlaten, waarop u aanvankelijk opnieuw vage en ontwijkende antwoorden gaf, beweerde u dan weer uiteindelijk dat het in 2014 veel moeilijker was om naar België te reizen dan in 2015, omdat u toen geen smokkelaars kende, en u beweerde dat in 2014 niet iedereen naar België kon komen (CGVS2 p8-11), wat louter een blote bewering betreft waar u bovendien tijdens uw eerste gehoor op het CGVS opmerkelijk genoeg geen enkele melding van maakte toen u hierover uitgebreid werd bevraagd (CGVS1 p19-21). Er moet dus worden vastgesteld dat u onaannemelijk inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot de reden van uw laattijdig vertrek die hoe dan ook niet verschoonen waarom u nog zo lang hebt gewacht alvorens uw land te ontvluchten. U stelde weliswaar dat u in tussentijd ook uw dossier bij IOM - uit de door u neergelegde correspondentie blijkt dat dit een hervestigingsaanvraag naar Amerika betreft - opvolgde, maar dit niet tot enig resultaat leidde (CGVS1, p.10, 18, 20). Dit zou u er echter evenmin van moeten hebben weerhouden uw land van herkomst eerder te verlaten indien u werkelijk in gevaar was. U zou uw aanvraag bij IOM immers ook in het buitenland kunnen hebben opgevolgd. Indien u werkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door sjiitische milities, uw leven in dit verband werkelijk in gevaar was en u nood had aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u geprobeerd had uw land van herkomst eerder te verlaten. Hierdoor wordt de ernst en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging vanwege leden van sjiitische milities ondermijnd."

en "Vervolgens dient te worden gewezen op uw aanvraag tot hervestiging bij het Internationale Bureau voor Migratie (IOM). Zo verklaarde u die aanvraag te hebben ingediend in mei of juni 2011. Dit was echter voordat u persoonlijk enige problemen ondervond (CGVS1, p10). U stelde eveneens deze aanvraag te hebben ingediend als preventieve maatregel, aangezien werken op een Amerikaanse basis gevaarlijk was (CGVS1, p10). U stelde later nog meermaals dat wie voor de Amerikanen werkt of heeft gewerkt, riskeert gedood te worden door milities (CGVS1, p.18, 24; CGVS2, p9). U bleef uw werk als kraamverkoper op de Amerikaanse basis echter uitoefenen tot 22 oktober 2011, geruime tijd nadat u uw aanvraag bij IOM indiende (CGVS1, p7). Indien u werkelijk meende nood te hebben aan internationale bescherming omwille van het feit dat u als kraamverkoper van elektronica op een Amerikaanse basis hebt gewerkt kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat u dit werk dan ook niet zonder meer voortzet. Uw wil om bij de Amerikanen te (blijven) werken werpt bijgevolg ernstige twijfel op uw vrees voor de gevolgen van dit soort werk, naar aanleiding waarvan u uw aanvraag bij IOM immers beweert te hebben ingediend. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder onderuit gehaald. Voorgaande doet bovendien het vermoeden ontstaan dat u reeds lange tijd voor de door u voorgehouden vervolgingsfeiten van plan was om het land te verlaten, en dit om geheel andere redenen dan eventuele problemen die verband houden met uw werk als verkoper op een Amerikaanse basis zoals u dit in het kader van uw huidige asielaanvraag voorstelt. De kopieën van de correspondentie die u onderhield met IOM (van 2011 tot begin 2015) en andere organisaties in ditzelfde verband, bevatten bovendien geen informatie aangaande de reden(en) op basis waarvan uw aanvraag steunde. Ook blijkt hieruit geenszins dat u in het kader van deze aanvraag als vluchteling zou zijn erkend en voor een hervestiging (naar Amerika) in aanmerking zou zijn gekomen (document 9). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd u bovendien gevraagd of u aan IOM had vermeld dat u - toen uw aanvraag bij deze dienst nog lopende was - werd bedreigd, hetgeen u beaamde. Vervolgens werd u dan gevraagd

bewijzen over te maken van de inhoud van uw aanvraag bij IOM en uw bewering dat u ook van uw latere problemen melding had gemaakt in het kader van deze aanvraag (CGVS2, p10). Nadien maakte u echter slechts enkel een kopie van één nieuw e-mailbericht van september 2014 over, gericht aan een organisatie die legale bijstand biedt aan vluchtelingen, waarin u vermeldt dat u bedreigd werd en uw huis beschoten werd. Het is vooreerst uiterst opmerkelijk dat u dit enige bericht dat verwijst naar de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet van meet af aan neerlegde ter ondersteuning van uw verklaringen. Bovendien betreft dit slechts een print van een bericht, hetgeen makkelijk vervalst kan worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk uiterst relatief is. U legde verder geen sluitend bewijs neer van de inhoud van de aanvraag die u lopende had bij IOM, noch van uw bewering dat u na het indienen van deze aanvraag de door u aangehaalde vervolgingsfeiten dan ook kenbaar had gemaakt aan IOM."

Waar verzoeker erop wijst dat hij "een beschieting van de ouderlijke woonst voor[legde] als begin van bewijs", dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent overigens terecht als volgt gemotiveerd: *"De twee foto's die u pas tijdens uw eerste gehoor op het CGVS neerlegde, ter bewijs dat uw huis beschoten werd, tonen bovendien enkel een muur met een lichte beschadiging. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat deze beschadiging het gevolg is van het door u vernoemde schietincident, noch kan aangetoond worden dat het huis op de foto van u is (document 10)."*

Waar verzoeker erop wijst dat hij verhuisde "om de ellende te vermijden", dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker weliswaar kritiek uit op enkele geïsoleerde elementen uit de motivering in de bestreden beslissing, doch geenszins een poging onderneemt om de kernelementen uit zijn asielaas alsnog aannemelijk te maken. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van enkele van zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van enkele blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen niet kan worden aangenomen als een dienstig verweer.

Aangaande de bijgebrachte e-mail van verzoeker aan zijn raadsman (rechtsplegingsdossier, stuk 4) dient vastgesteld dat dit algemene informatie bevat vanwege Al-Sayyid Ali Al-Sistany met een moeilijk leesbare vertaling door een vriend van verzoeker. Dergelijke algemene informatie heeft geen betrekking op verzoekers persoon en is dan ook niet van aard verzoekers problemen alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. Betreffende de internetstukken die verzoeker bijbracht (rechtsplegingsdossier, stuk 8) dient vastgesteld dat de Engelstalige tekst die erin vevat is, geenszins kan worden aangenomen als een vertaling van de veel uitgebreidere Arabische tekst. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden deze internetstukken (rechtsplegingsdossier, stuk 8) door de Raad niet in overweging genomen.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en ieder dossier wordt individueel beoordeeld.

Gezien hetgeen voorafgaat slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 9, 12 en 14) als de in het administratief dossier opgenomen (zie map 'Landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes

en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER